

2009 4-2

Statsforvaltningens afvisning af klage i byggesag

To borgere klagede til et statsamt i en byggesag. Sagen overgik til en statsforvaltning som afviste at behandle klagen. Statsforvaltningen henviste til at klagerne ikke var parter i sagen og derfor ikke klageberettigede efter byggeloven. Borgerne klagede til ombudsmanden der bad statsforvaltningen om en udtalelse. Statsforvaltningen traf en ny afgørelse om at afvise klagen, men nu med henvisning til at statsforvaltningen ikke havde kompetence til at behandle klagen fordi den angik en byplanvedtægt og ikke byggelovgivningen. Borgerne klagede også til ombudsmanden over denne afgørelse.

Ombudsmanden kritiserede statsforvaltningens seneste afgørelse fordi klagen til statsamtet mest naturligt måtte forstås som en klage over at kommunen ikke havde foretaget partshøring før den udstedte byggetilladelsen. Statsforvaltningen burde i hvert fald have spurgt borgerne om klagen skulle forstås på denne måde. Ombudsmanden tog ikke stilling til statsforvaltningens første afgørelse, men henstillede at statsforvaltningen genoptog sagen. Hvis statsforvaltningen igen nåede frem til at borgerne ikke var klageberettigede, ville ombudsmanden behandle klagen om dette spørgsmål.

(J.nr. 2007-3930-120).

19. januar 2009

Forvaltningsret
13.1

Ombudsmandens udtalelse

”Statsforvaltningens kompetence

Statsforvaltningen Hovedstaden traf den 9. juli 2007 afgørelse om at statsforvaltningen ikke var kompetent til at behandle jeres klage. Statsforvaltningen lagde vægt på at ingen af de forhold som I havde klaget over, var omfattet af den eksisterende byplanvedtægt [i et senere brev fra ombudsmanden rettet til: Statsforvaltningen lagde vægt på at der ikke var nogen forhold som I havde klaget over, som ikke var omfattet af den eksisterende byplanvedtægt]. Statsforvaltningen henviste til at I havde klaget over at byggeriet var et etagebyggeri, og at reglerne i bygningsreglementet, afsnit 2.1.2, nr. 3 og 6, om henholdsvis tilfredsstillende lysforhold til nabobebyggelse og hensynet til karakteren af de tilstødende arealer ikke var overholdt. Byplanvedtægten indeholder bestemmelser om hvorvidt der må opføres etagebyggeri, og kapitel 2 i byg-

ningsreglementet gælder ikke når byplanvedtægten som her omfatter højder, antal etager og afstand til skel.

Jeg er enig med statsforvaltningen i at den ikke kan behandle klager over forhold som skal afgøres efter reglerne i en byplanvedtægt (eller en lokalplan). Det gælder også klager over at en kommune ikke har overholdt forvaltningslovens regler i en sag som skal afgøres efter reglerne i en byplanvedtægt. Klager over disse forhold skal behandles af Naturklagenævnet. Hvis en klage både angår forhold som skal afgøres efter reglerne i en byplanvedtægt, og forhold som skal afgøres efter reglerne i byggelovgivningen, må den førstnævnte del af klagen behandles af Naturklagenævnet, mens den sidstnævnte del af klagen må behandles af statsforvaltningen.

Naturklagenævnet tog stilling til jeres klage ved afgørelsen af 6. november 2007, men nævnet kunne kun tage stilling til spørgsmål i sagen som skulle afgøres efter reglerne i byplanvedtægten for jeres område. Spørgsmålet er herefter om jeres klage kun omfattede sådanne forhold, eller om den også angik forhold der skulle afgøres efter reglerne i byggelovgivningen. Hvis den også angik forhold der skulle afgøres efter reglerne i byggelovgivningen, skulle denne del af jeres klage have været behandlet af Statsforvaltningen Hovedstaden, forudsat at I opfyldte de almindelige betingelser for at indgive en klage.

I brevet af 28. august 2006 til Statsamtet København fremhævede I at ejeren af ejendommen X-vej (...) i 2004 havde ansøgt om principiel tilladelse til at bebygge ejendommen med en ekstra etage, at Herlev Kommune den 28. februar 2005 havde givet principiel tilladelse til det ansøgte byggeri, og at kommunen den 26. januar 2006 havde godkendt byggeriet ved en byggetilladelse som efter jeres og jeres advokats opfattelse tillod et byggeri som på flere punkter klart stred mod bygningsreglementet. I skrev videre at det var indlysende at der fra sagens start – og inden kommunens principielle tilladelse af 28. februar 2005 – var oplysninger der var til ugunst for naboer og nærmiljø, og at disse oplysninger ville have været af væsentlig betydning for at finde frem til en for alle parter langt mere acceptabel løsning end hvad den nuværende repræsenterede. Endvidere skrev I at Herlev Kommunes tilladelse af et nyt etagebyggeri i et eksisterende småhuskvarter var sket uden nogen form for partshøring, hvorved kommunen efter jeres overbevisning groft havde overtrådt forvaltningslovens § 19, stk. 1. I brevet af 5. september 2006 redegjorde I sammen med flere andre naboer til byggeriet nærmere for jeres forståelse af samspillet mellem forvaltningslovens regler om partshøring og byggelovens regler om naboorientering. I pegede på at kommunen skulle have foretaget partshøring selv om den mente at det ikke var nødvendigt at gennemføre en naboorientering fordi byggeriet ikke krævede en dispensation fra bygningsreglementet.

Spørgsmålet om partshøring blev i brevet af 28. august 2006 nævnt i sammenhæng med reglerne i bygningsreglementet om indbliksgener, men det blev også nævnt i sammenhæng med den byggetilladelse som kommunen havde udstedt. Brevet af 28. august 2006 måtte utvivlsomt forstås som en klage over at kommunen ikke havde foretaget partshøring inden den traf afgørelse efter bygningsreglementets regler om indbliksgener, og jeg er enig med statsforvaltningen i at jeres klage om dette spørgsmål skulle behandles af Naturklagenævnet. Efter min opfattelse kunne brevet dog med rimelighed forstås også som en klage over at kommunen ikke havde foretaget partshøring inden den udstedte byggetilladelsen.

Brevet af 5. september 2006 behandlede spørgsmålet om partshøring på en anden måde end brevet af 28. august 2006. Da I og de andre naboer skrev brevet af 5. september 2006, var I tilsyneladende blevet opmærksom på en artikel i (en lokalavis) af 23. august 2006 hvori en repræsentant for kommunen havde oplyst at der ikke var blevet udstedt dispensation til byggeriet. I gjorde i brevet gældende at pligten til at foretage partshøring ikke var afhængig af om kommunen havde udstedt en dispensation. Da spørgsmålet om dispensation hang sammen med reglerne om indbliksgener, måtte jeres brev forstås sådan at jeres klage over at kommunen ikke havde foretaget partshøring, ikke var knyttet til disse regler. Det var derfor mest naturligt at læse brevet af 5. september 2006 som en klage over at Herlev Kommune ikke havde foretaget partshøring inden den udstedte byggetilladelsen.

Reglerne om byggetilladelser fremgår ikke af planlovgivningen, men af § 16 i byggeloven (lovbekendtgørelse nr. 452 af 24. juni 1998) og bygningsreglementet (dengang afsnit 1.4 i bygningsreglementet af 1995). En afgørelse som en kommune har truffet efter byggeloven, kan påklages til statsforvaltningen, jf. § 23, stk. 1, i denne lov. I den forbindelse kan der også klages over at kommunen ikke har overholdt de forvaltningsretlige regler, herunder reglerne om partshøring. Det er derfor den pågældende statsforvaltning som skal tage stilling til en klage over at en kommune ikke har foretaget partshøring inden den udstedte en byggetilladelse.

Herlev Kommune og Statsforvaltningen Hovedstaden har gjort opmærksom på at byggetilladelsen kunne udstedes uden en dispensation fra reglerne i bygningsreglementet, og at kommunen ikke kunne nægte at give ansøgeren en byggetilladelse. Disse forhold har imidlertid ikke betydning for vurderingen af om statsforvaltningen skulle have behandlet jeres klage over at I ikke var blevet partshørt af kommunen inden den udstedte byggetilladelsen. Statsforvaltningen havde pligt til at behandle jeres klage hvis den omfattede forhold der vedrørte byggelovgivningen, hvis I opfyldte de almindelige betingelser for at være klageberettiget, og hvis I havde indgivet jeres klage inden klagefristen udløb.

På den baggrund mener jeg det er kritisabelt at Statsforvaltningen Hovedstaden afviste at behandle jeres klage fordi den anså klagen for at angå forhold som lå uden for statsforvaltningens kompetence. Det som I havde skrevet i brevene af 28. august og 5. september 2006, burde i hvert fald have ført til at statsforvaltningen, inden den traf afgørelse, spurgte jer om jeres klage skulle forstås sådan at den også angik spørgsmålet om partshøring i forbindelse med at kommunen udstedte byggetilladelsen.

Klageberettigelse

Den første afgørelse som statsforvaltningen traf i sagen, angik ikke statsforvaltningens kompetence, men spørgsmålet om I var berettiget til at klage over kommunens afgørelse. For at være klageberettiget skulle I have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald. Betingelserne for at en borger er klageberettiget, er de samme som betingelserne for at anse den pågældende borger for part i sagen.

På det tidspunkt hvor statsforvaltningen traf afgørelse, lød byggelovens § 23 således:

'§ 23. Kommunalbestyrelsens afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov, jf. dog § 12, stk. 7, § 16 A, stk. 4 og § 18 A, stk. 4, kan, for så vidt angår retlige spørgsmål påklages til statsforvaltningen.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsens afgørelser kan i øvrigt ikke påklages til anden administrativ myndighed. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens afgørelser kan påklages af afgørelsens adresat og andre, der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald. De Samvirkende Invalideorganisationer og medlemsorganisationer heraf er tillige berettiget til at påklage kommunalbestyrelsens afgørelser vedrørende handicapforhold.

Stk. 4. Bolig- og byministeren kan fastsætte bestemmelser om, at påklage ikke kan ske i sager vedrørende bestemmelser af underordnet eller mindre indgribende betydning.'

Statsforvaltningen Hovedstaden traf den 16. januar 2007 afgørelse om at I ikke var parter i byggesagen, og at I altså ikke var berettiget til at klage over kommunens afgørelse fordi I ikke havde en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald. Statsforvaltningen trak dog senere denne afgørelse tilbage fordi statsforvaltningen anså sagen for at ligge uden for sin kompetence. Senere har statsforvaltningen imidlertid i den udtalelse som den afgav den 28.

april 2008, taget stilling til om I kan anses for klageberettigede i forhold til den del af sagen som angår de statiske beregninger. Statsforvaltningen gav udtryk for at I ikke kan anses for klageberettigede i forhold til denne del af sagen.

Denne udtalelse bygger, så vidt jeg kan forstå, på den opfattelse at en borger kan anses for klageberettiget i forhold til dele af en afgørelse, men ikke nødvendigvis i forhold til alle aspekter i afgørelsen. Den opfattelse er jeg ikke enig i. Byggelovens § 23 giver en borger som opfylder betingelserne for at være klageberettiget, mulighed for at klage til statsforvaltningen over en kommunes afgørelser om forhold der er omfattet af byggeloven, og der er ikke holdpunkter for at antage at denne klageadgang kan begrænses i videre omfang end det som udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen. Ifølge § 23, stk. 1, er klageadgangen begrænset dels sådan at der kun kan klages over retlige spørgsmål, dels af de særlige undtagelsesbestemmelser i lovens § 12, stk. 7, § 16 A, stk. 4, og § 18 A, stk. 4. Disse bestemmelser har ikke betydning i denne sag. Jeg har tidligere taget stilling til et tilsvarende spørgsmål i forhold til Naturklagenævnet i en sag som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 2006, s. 268*. Som det fremgår heraf, er det min opfattelse at en borger som anses for klageberettiget i forhold til afgørelsen i en sag, må kunne klage over samtlige aspekter i sagen som ligger inden for klagemyndighedens kompetence, og at klagemyndigheden således er forpligtet til at tage stilling til alle de påstande som klageren rejser i sin klage.

Jeg har på den baggrund overvejet om jeg nu burde tage stilling til om I kan anses for klageberettigede i forhold til Herlev Kommunes afgørelse. Jeg har dog besluttet ikke at behandle dette spørgsmål fordi det ikke ville være i overensstemmelse med reglen i § 20, stk. 1, i ombudsmandsloven (lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand). Det fremgår af denne regel at ombudsmanden ikke må udtale kritik, afgive henstilling mv. før vedkommende myndighed eller person har haft lejlighed til at udtale sig.

Jeg bad i brevet af 10. maj 2007 Statsforvaltningen Hovedstaden om en udtalelse i anledning af jeres klage over statsforvaltningens afgørelse af 16. januar 2007. Statsforvaltningen kom imidlertid ikke med nogen udtalelse fordi afgørelsen blev trukket tilbage. Statsforvaltningen er ganske vist senere kommet med en udtalelse om I kan anses for klageberettigede i forhold til den del af sagen som angår de statiske beregninger, men jeg vil ikke anse det for rigtigt at behandle det samlede spørgsmål om jeres klageberettigelse på grundlag af denne udtalelse.

Jeg har på den baggrund henstillet at Statsforvaltningen Hovedstaden genoptager sin behandling af jeres sag i lyset af det som jeg har anført. I den forbindelse har jeg henstillet at statsforvaltningen, hvis den når frem til at jeres klage må afvises fordi I ikke har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, kommer med en udtalelse om det spørgsmål som jeg rejste over for

statsforvaltningen i brevet af 10. maj 2007. Jeg vil herefter behandle jeres klage angående dette spørgsmål.

...”

Sagsfremstilling

Den 26. januar 2006 udstedte Herlev Kommune en byggetilladelse angående ejendommen X-vøj (...). Byggetilladelsen gav mulighed for at opføre en tag-etage med et areal på 108 m² på ejendommen. Der skulle indrettes 2 lejligheder i ejendommen med vandret lejlighedsskel, og det var forudsat at et udhus på 11 m² og en overdækket terrasse på 34 m² blev nedlagt.

I klagede den 9. august 2006 over byggetilladelsen til Statsamtet København. I gjorde gældende at der med byggetilladelsen var sket en overtrædelse af bygningsreglementet. I henviste til at der var tale om et sammenstødstilfælde hvor et etagebyggeri blev opført i et kvarter med lav bebyggelse. Byggeriet havde vinduespartier til alle sider med mulighed for indblik til alle naboer og genboer. Derudover pegede I på at kommunen havde forsømt at foretage naboorientering inden den udstedte byggetilladelsen.

Advokat A skrev den 23. august 2006 til statsamtet på jeres vegne. I brevet redegjorde han nærmere for jeres opfattelse af at kommunen havde overtrådt bygningsreglementet.

I skrev også selv til statsamtet flere gange, bl.a. i et brev af 28. august 2006. I dette brev skrev I bl.a. at ingen af naboerne til byggeriet var blevet delagtiggjort i oplysninger om planer eller beslutninger om byggeriet, og at dette stred mod al normal skik samt mod forvaltningslovens § 19, stk. 1. Sammen med flere andre naboer til byggeriet redegjorde I nærmere for jeres opfattelse i et brev af 5. september 2006 til statsamtet. Her anførte I at kommunen ikke ville kunne give en dispensation fra bygningsreglementet uden at foretage en naboorientering, og at kommunen ikke var fritaget for at foretage partshøring selv om den mente at det ikke var nødvendigt at gennemføre en naboorientering fordi byggeriet ikke krævede en dispensation fra bygningsreglementet.

I henvendte jer herudover flere gange til Herlev Kommune for at få nærmere oplysninger om de statiske beregninger som lå til grund for byggeriet. Da I fik materialet, klagede I den 8. september 2006 til statsamtet over en række forhold der var knyttet til de statiske beregninger.

Den 12. september 2006 kom Herlev Kommune med en udtalelse om sagen til Statsamtet København. Kommunen skrev bl.a. at byggeriet overholdt bestemmelserne i byplanvedtægten og bygningsreglementet. I kommenterede

kommunens udtalelse i et brev af 18. september 2006 til statsamtet. I skrev bl.a. at kommunens oplysning om at byggeriet lå 4,78 m fra østligt naboskel, var forkert, da afstanden til den udvendige trappe til altanen kun var 3,28 m.

Statsamtet København blev nedlagt den 1. januar 2007 i forbindelse med kommunalreformen, og statsamtets opgaver blev overført til den nyoprettede myndighed, Statsforvaltningen Hovedstaden. Den 16. januar 2007 traf statsforvaltningen afgørelse i sagen. Det fremgik af afgørelsen at statsforvaltningen mente at I ikke skulle have været hørt inden kommunen udstedte byggetilladelsen, fordi I ikke var parter i byggesagen. Ganske vist gav byggeriet jer ifølge de foreliggende oplysninger øgede indbliksgener, men disse måtte antages ikke at være af en sådan intensitet og styrke som forudsat i forvaltningsloven. Da I ikke var parter i byggesagen, idet I ikke havde en tilstrækkelig individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, var I heller ikke klageberettigede i henhold til byggeloven. Statsforvaltningen afviste derfor jeres klage.

I skrev igen til statsforvaltningen den 21. januar 2007 hvor I stillede nogle spørgsmål om sagen og bad statsforvaltningen om at genoverveje spørgsmålet om jeres partsstatus. Statsforvaltningen svarede jer den 26. januar 2007. Det fremgik bl.a. af svaret at der i jeres brev ikke var kommet nye relevante oplysninger som kunne føre til en anden afgørelse vedrørende jeres partsstatus. Statsforvaltningen skrev også at kommunens afgørelser vedrørende bygningskonstruktioner, ligesom kommunens øvrige afgørelser truffet i medfør af bygningslovgivningen, kunne påklages til statsforvaltningen af adressaten for afgørelserne og af andre som havde en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald. Statsforvaltningen havde ikke behandlet jeres klage over byggeriets konstruktionsmæssige forhold da I efter statsforvaltningens opfattelse ikke havde en individuel, væsentlig interesse i kommunens afgørelser herom og derfor efter statsforvaltningens opfattelse ikke var klageberettigede.

I klagede herefter til mig i et brev af 2. februar 2007. Jeg bad den 10. maj 2007 statsforvaltningen om en udtalelse i anledning af jeres klage. Jeg anmodede statsforvaltningen om at indhente en udtalelse om sagen fra Herlev Kommune. Jeg bad desuden om at statsforvaltningen i sin udtalelse til mig redegjorde nærmere for den opfattelse at de øgede indbliksgener måtte antages ikke at være af en sådan intensitet og styrke som forudsat i forvaltningsloven, og at I derfor ikke var parter i byggesagen.

Herlev Kommune kom med en udtalelse til statsforvaltningen den 22. juni 2007. Det fremgik bl.a. af udtalelsen at man som grundejer havde ret til at bygge i to fulde etager, og at denne rettighed klart var tilkendegivet for eventuelle naboer i form af en tinglyst byplanvedtægt. På grundlag af byplanvedtægtens bestemmelser havde kommunen sluttet at der generelt var gjort op med spørgsmålet om indbliksgener. Kommunen oplyste desuden at den i den foreliggende sag havde vurderet at der ikke forelå sådanne særlige omstæn-

digheder som kunne begrunde en særlig nabo- eller partshøring, idet kommunen ikke fandt indbliksgenerne væsentlige. Denne vurdering var baseret på bebyggelsens omfang og placering, antallet af og placering af vinduer samt placering af den udvendige adgangstrappe. Desuden var der taget hensyn til kvarterets generelle karakter af et relativt tæt bebygget villaområde.

Statsforvaltningen Hovedstaden skrev til jer den 9. juli 2007 at statsforvaltningen havde gennemgået sagen igen på grundlag af de nye oplysninger og havde besluttet at genoptage behandlingen af sagen. Ved den fornyede gennemgang af sagen fandt statsforvaltningen at ingen af de forhold som I havde klaget over, var omfattet af den eksisterende byplanvedtægt [i et senere brev fra ombudsmanden rettet til: Statsforvaltningen lagde vægt på at der ikke var nogen forhold som I havde klaget over, som ikke var omfattet af den eksisterende byplanvedtægt], og at statsforvaltningen derfor ikke havde kompetence til at behandle sagen. Statsforvaltningen lagde ved denne vurdering vægt på at I havde klaget over at byggeriet var et etagebyggeri, og at reglerne i bygningsreglementet (BR-95), afsnit 2.1.2, nr. 3 og 6, om henholdsvis tilfredsstillende lysforhold til nabobejbyggelse og hensynet til karakteren af de tilstødende arealer ikke var iagttaget. Byplanvedtægten havde bestemmelser om hvorvidt der måtte opføres etagebyggeri, og kapitel 2 i bygningsreglementet gjaldt ikke når byplanvedtægten som her omfattede højder, antal etager og afstand til skel. Da statsforvaltningen ikke havde kompetence til at behandle klagen, skulle den ikke tage stilling til om I var parter i sagen i henhold til bygge Lovgivningen. Statsforvaltningen skulle således heller ikke tage stilling til om kommunen skulle have partshørt jer inden der blev givet byggetilladelse. Kommunens oplysning om at afgørelsen var truffet efter bygge loven, ændrede ikke på det forhold at klagepunkterne efter statsforvaltningens opfattelse var omfattet af byplanvedtægten. Statsforvaltningen oplyste også i brevet af 9. juli 2007 at Naturklagenævnet havde kompetence til at behandle klager i henhold til planloven, herunder om et byggeri er i strid med en byplanvedtægt.

Jeg skrev til jer den 27. juli 2007 at jeg på baggrund af statsforvaltningens fornyede afgørelse havde besluttet at indstille min undersøgelse af sagen. Min beslutning skyldtes at ombudsmanden ikke kan behandle klager over forhold der kan indbringes for en højere forvaltningsmyndighed, før denne myndighed har truffet afgørelse. Jeg henviste jer derfor til at indbringe sagen for Naturklagenævnet, og jeg gjorde opmærksom på at I kunne klage til mig over Naturklagenævnets afgørelse.

Herefter klagede I til Naturklagenævnet i et brev af 6. august 2007, og nævnet traf den 6. november 2007 afgørelse i sagen. Det fremgik af afgørelsen at den tilladte bebyggelse opfyldte bestemmelserne i § 4 i byplanvedtægten. Bebyggelsen var således umiddelbart tilladt efter planloven uden en dispensation. Der var derfor ikke pligt til at foretage naboorientering efter planlovens § 20, og kommunen havde ikke – uanset om man måtte betragte jer som parter i

forvaltningslovens forstand – pligt til at foretage partshøring inden det blev konstateret at det ansøgte var i overensstemmelse med de klare og entydige bestemmelser i § 4 i byplanvedtægten. Naturklagenævnet mente heller ikke at kommunen havde tilsidesat bestemmelser i planloven ved at afgøre sagen på grundlag af en 50 år gammel byplanvedtægt. Nævnet havde ikke kompetence til at vurdere spørgsmål som angik byggelovgivningen, herunder statsforvaltningens afvisning af jeres klage angående de statiske beregninger vedrørende bygningskonstruktionerne.

I klagede herefter til mig igen i et brev af 18. november 2007. Jeg svarede jer den 4. marts 2008 at jeg havde besluttet ikke at indlede nogen undersøgelse over for Naturklagenævnet da jeg ikke kunne kritisere nævnets afgørelse. Jeg kunne heller ikke tage stilling til jeres klage over Herlev Kommunes nye lokalplan for jeres område eller svare på spørgsmål om denne lokalplan. Jeg henviste til at I, før I klagede til mig, måtte komme med jeres indsigelser over for kommunen, og hvis I var utilfredse med kommunens svar, måtte I bede Naturklagenævnet om at se på om den nye lokalplan er lovlig. Jeg skrev også i brevet af 4. marts 2008 at jeg havde besluttet at undersøge den del af jeres klage som angik Statsforvaltningen Hovedstaden.

Samtidig med at jeg skrev til jer, bad jeg statsforvaltningen om en udtalelse og om at låne sagens akter. Jeg bad særligt statsforvaltningen om at udtale sig om hvorvidt statsforvaltningen havde kompetence til at behandle jeres klage over at Herlev Kommune havde udstedt en byggetilladelse til ejeren af ejendommen (...). I den forbindelse bad jeg statsforvaltningen om en udtalelse om hvorvidt statsforvaltningen burde have taget stilling til om kommunen skulle have partshørt jer inden den udstedte byggetilladelsen.

På baggrund af min henvendelse til Statsforvaltningen Hovedstaden bad statsforvaltningen den 10. marts 2008 Erhvervs- og Byggestyrelsen om en vejledende udtalelse. Statsforvaltningen bad om at styrelsen afgav en udtalelse om hvorvidt naboer efter styrelsens opfattelse kan være parter/klageberettigede i en byggesag hvor byggherren opfylder samtlige betingelser i byggelovgivningen for at få udstedt en byggetilladelse, og hvor naboerne heller ikke bestrider at betingelserne i byggelovgivningen er overholdt. Statsforvaltningen bad samtidig Erhvervs- og Byggestyrelsen om en vejledende udtalelse om hvorvidt naboer kan være parter/klageberettigede i forbindelse med klager over et byggeris statiske beregninger og byggekonstruktioner bortset fra den situation hvor et byggeri frembyder fare for andre som anført i byggelovens § 14, 1. pkt.

Statsforvaltningen Hovedstaden afgav en udtalelse til mig i et brev af 28. april 2008. Det fremgik af udtalelsen at Erhvervs- og Byggestyrelsen i et brev af 17. april 2008 havde udtalt følgende:

"Statsforvaltningen skal således i hvert enkelt tilfælde afgøre, hvorvidt klager kan siges at have en væsentlig, individuel interesse i den konkrete afgørelse.

Opfylder klageren disse betingelser, skal Statsforvaltningen herefter afgøre, om det påklagede forhold er af retlig karakter. Er bygge Lovgivningens krav overholdt, vil der som udgangspunkt ikke være grundlag for en klage, hvorfor Statsforvaltningen ikke kan behandle klagen."

I brevet af 28. april 2008 udtalte statsforvaltningen bl.a. følgende:

"Det fremgår af sagen, at byggeriet er omfattet af byplanvedtægt for byplanområde XVI i Herlev Kommune af 29. april 1971 med tillæg 1 og 2, som fastlægger grundens størrelse, bebyggelsens afstand til naboskel, antallet af etager og bebyggelsesprocenten.

Statsforvaltningen har således ikke kompetence til at behandle klager, som omhandler disse forhold, jf. bygge Lovens § 8, stk. 4, og bygningsreglementet afsnit 2.1, stk. 2.

Der er klaget over, at byggeriet giver indbliksgener.

Af BR-95's bebyggelsesregulerende bestemmelser i kapitel 2 kan efter statsforvaltningens opfattelse alene bestemmelserne om afstandsforhold i afsnit 2.3, højde og etageantal i afsnit 2.4, og etageareal i afsnit 2.5 have betydning for indbliksgener.

Byplanvedtægten fastsætter reglerne for afstandsforholdene til naboskel, etageantallet og bebyggelsesprocenten som fastsættes på grundlag af etagearealet.

Efter statsforvaltningens opfattelse er der herefter alene bestemmelsen om højde i afsnit 2.4, som ikke er reguleret af byplanvedtægten.

Det omhandlede byggeri overholder ifølge det oplyste bygningsreglementets bestemmelse om den maksimale højde på 8,5 m, hvilket ikke er bestridt af naboerne, og kommunen kan ikke nægte at give ansøgeren en byggetilladelse jf. BR-95, afsnit 2.4, stk. 6.

Efter statsforvaltningens opfattelse omhandler klagen ikke en fortolkning af bestemmelserne i BR-95, da der ikke er strid om, at højdebestemmelsen i bygningsreglementet er overholdt, hvorfor statsforvaltningen ikke har kompetence til at behandle klagen, da der ikke er tale om, at det påklagede forhold er af retlig karakter.

Statsforvaltningen er derfor fortsat af den opfattelse, at vi har været berettiget til at afvise klagen, herunder at tage stilling til om kommunen skulle have partshørt naboerne.

Vedrørende naboernes berettigelse til at klage over fejl og mangler i de statiske beregninger og byggekonstruktionen fastholdes ligeledes, at naboerne ikke ifølge de foreliggende oplysninger er berettiget til at klage herover efter statsforvaltningens opfattelse.

Ifølge BR-95, kapitel 5.1.2 skal bygningskonstruktioner dimensioneres, så de kan modstå de normalt forekommende statiske og dynamiske påvirkninger.

Bestemmelserne i BR-95 om udførelse af bygningskonstruktioner er primært fastsat til sikring og beskyttelse af de beboere, som skal opholde sig i de pågældende bygninger. En bygnings konstruktion får alene betydning for naboerne, såfremt den frembyder fare for naboerne.

Kommunen har i forbindelse med udstedelse af byggetilladelsen stillet som betingelse, at der fremsendes statiske beregninger for husets bærende konstruktioner, herunder også bjælkepær og kipdrager før byggeriet påbegyndes, og der er intet der tyder på, at kommunen ikke har sikret sig, at bygherren opfylder bygningsreglementets krav til konstruktioner.

Statsforvaltningen har derfor fundet, at naboerne ikke har en individuel, væsentlig interesse i kommunens afgørelser om byggeriets konstruktioner, da der ikke er grund til at antage, at konstruktionerne er til fare for naboerne, hvorfor de ikke er klageberettiget vedrørende disse spørgsmål, og de skulle derfor efter statsforvaltningens opfattelse ikke have været partshørt herom."

I kommenterede statsforvaltningens udtalelse i et brev af 18. maj 2008.

NOTE: (*) FOB 2006, s. 268.